

for strengt, at en saadan Mand i hele Resten af sit Liv skal vedblive at bruge Gennemsnitsangivelse og har ment, at den Omstændighed, at en Mand en Gang har benyttet den foreslaaede Gennemsnitsangivelse, ikke bør forhindre, at han siden kan benytte Marsangivelse, naar han blot indbetaler det Skattebeløb. Udningsmyndigheden maatte skønne, at han i de forløbne Aar vilde have haft at udrede ud over de af ham betalte Beløb, saafremt han ikke havde benyttet Angivelse efter 3-årigt Gennemsnit. Paragrafens 2de Stykke foreslaaer Udvalget at sige, idet man mener, at de Tilfælde, det kan angaa, ere saa specielle Tilfælde, at man ikke behøver nogen Regel derfor. Skattekommissionen mener man, vil ogsaa uden en saadan Regel paa en tilfredsstillende Maade kunne røgte sit Hverv. — Til § 10 er der under Nr. 28 foreslaaet et nyt Punktum, som kun gaar ud paa udtrykkelig at sige fast, at for de i § 2, Nr. 3 og 4 nævnte Skattepligtige, bliver kun den Formue at tage i Betragtning, hvorfra de samme Steds nævnte Indkomster hidrøre, noget, som man ikke tvivler om har været Meningen med Lovforslaget, men som man finder det rigtigt udtrykkelig at nævne. — Endringsforslaget under Nr. 29 til § 11 er kun en Redaktionsændring. Endringsforslaget under Nr. 30 gaar ud paa at forhøje den Skattepligtige Formue fra 2,000 Kr. til 3,000. Det foreskommer Udvalget, at man er gaet vel langt ned, naar man har sat Minimum til 2,000 Kr., og at man uden at skade kunde udvide fritagelsen for Formueskatten ogsaa til dem, hvis Formue er mellem 2 og 3000 Kr. — Til § 12 foreslaar Udvalget under Nr. 32, at sidste Sætning i Litra d. skal udgaa. Denne Sætning gaar ud paa, at for saa vidt Penge og lignende maa henregnes til de Skattepligtige løbende Marsindkomster, blive de dog ikke tagne i Betragtning. Udvalget har ikke kunnet finde, hvorledes man egentlig i mange Tilfælde skulde være i Stand til at sige at vide, om Penge, der ved Opgørelsen af Formuen fandtes i den Skattepligtiges Besiddelse, hidrørte fra Marsindkomsten eller fra Formuen, og har derfor ment, at den Regel, som Forslaget indeholdt, slet ikke var rationel. Det, som det kom an paa, var blot Spørgsmaalet om, hvor stor den Skattepligtige Formue var paa Ansættelsestiden, og man maatte da selvfølgelig henregne alt, hvad han ejede, dertil, selv om man derved kunde komme til at tage noget med, som hørte til de løbende Marsindkomster, noget, der var blevet tilovers fra de løbende Marsindkomster og derved var bleven en Del af hans Kapitalformue. — Under Nr. 33 foreslaar

Udvalget, at der mellem 1 og 2 indskydes et nyt Nummer, gaaende ud paa, at Biblioteker og Samlinger, anbragte i selvstændige Lokaler og tilgængelige for Offentligheden uden Bederlag til Ejeren, skulle være Skattefri. Biblioteker og Samlinger af denne Natur ere jo af Ejeren i en væsentlig Grad indrettede i Samfundets Interesse. Udvalget finder da, at der ikke vilde være nogen Grund til at beskatte en saadan samfundsnyttig Virksomhed og finder, at Folket har saa stor Interesse af slige Biblioteker og Samlinger, at de bør være Skattefri. — Nr. 35 og 36 ere kun Redaktionsændringer, Nr. 37 om, at sidste Stykke af § 13 skal udgaa, er derimod noget mere. Sidste Stykke af § 13 gaar ud paa, at naar Byrder hvile under et saavel paa Skattepligtig som paa Skattefri Formue, skulle de fradrages den Skattepligtige Formue i det Forhold, hvori denne staar til den samlede beskattede Formue. Udvalget har opfattet dette saaledes, at der navnlig sigtes til de Tilfælde, hvor en Mand ejer Ejendomme baade i og udenfor Landet, paa hvilke Ejendomme, der hviler fælles Byrder. Hvis det imidlertid er den rette Opfattelse, saa ser man ikke, hvorledes egentlig Skattekommissionen skulde være i Stand til i alt Fald nøjagtigt at følge den Regel, som indeholdes i Slutningsstykket af § 13, idet Skattekommissionen og de andre Udningsmyndigheder i de fleste Tilfælde ville have det Materiale, det Grundlag, hvorpaa de skulle taksere den Del af Formuen, som er udenfor Landet. Udvalget har derfor ment, at det var rigtigst at stryge denne Regel, som kun gælder ganske enkelte specielle Tilfælde, idet det mener, at Udningsmyndighederne ogsaa uden udtrykkelig Regel ville vide i slige Tilfælde at finde det Rette. — Endringsforslag Nr. 38 til § 14 sigter til at bestemme, at ved Ansættelsen af Værdien af Næringsbrug, skal der ogsaa tages Hensyn ikke blot til den Indtægt, hele Ejendommen har givet, men til dens formodede Salgsverdi, at dette Hensyn til den formodede Salgsverdi skulde være det principale, og at Hensynet til den Indtægt, Ejendommen har givet, kun er det subsidiaire, det, som hjælper til at finde Salgsverdien. — Forslaget Nr. 39 gaar kun ud paa, at Ordene „paa Ansættelsestiden“ med Hensyn til Værdipapirer, der noteres paa Københavns Børs, skulle udgaa. Man mener, at det følger af sig selv, at den Kurs, saadanne Værdipapirer have i det Øjeblik, de lægges til Grund for Formueopgørelsen, maa af sig selv blive at anvende. — Endringsforslaget under Nr. 40 gaar kun ud paa den ganske ligefremme